Мій особистий індастріал

*** Місто ***

Рання осінь пахне димом і холодними вітрами. Індустріальне місто мало що може запропонувати на літо, не кажучи за осінь коли я знову сюди потрапив. Тут є достатньо для життя, достатньо для простих роботяг. Місто кишить роботою, чим моє рідне не може похвалитися. Тепер я маю оленклюзів для простого студента кіповця. Притомний навіть гуртожиток, довоз на роботу від підприємства, обіди, і навіть не найгірші колеги, хоч і один все-таки занадто підозрілий. Занадто вимушено він поводиться, не стидаючись порушувати неписані правила тікаючи раніше з роботи, особливо що ще він залишив на вблагання долі гудіти тунельний сервопривід жахливо гріючи його нутрощі та корпус. Не зважаючи на схожі випадки, гудіння роботи сервоприводів було в дечому заспокійливим та обнадійливим, вірилося що все ще працює і буде працювати і на далі. Останні дні ми були в ударі, робота йшла ще нормально і ми встигали все робити доволі швидко в подальшому вбиваючи час до поки пазік не забере нас звідти назад до міста, але було зрозуміло що це тільки зараз і в на далі все може стати набагато гірше, не даючи нам подиху, заливаючи нас димом з формаліну та жахливими втратити в робочих запчастинах. Чи це справді те що я колись хотів? Точно ні. Чи поміняв би це зараз на щось інше, навряд чи. Чи мене все подобається? І принципі я задоволений на скільки можливо станом своїх справ. Тільки що не дає мені спокою своя самотність та потреба в людях, яку так важливо закривати та інші проблеми з створюють психози та нажаль їх немає кому слухати. І з цього всього залишається ходити само вечірнім парком, блукаючи в нескінченних доріжках цього великого лабіринту, поки їси свою їжу з сумнівною користю для організму. І ти губишся та знаходиш себе по цих темних дорогах, впізнаючи знайомі урни та дерева та забуваючи повороти. І ти ходиш бо роботи більше нічого в таких ситуаціях.

*** Три дні в вересні ***

Не зважаючи на всі прояви самотності доля давала мені шанси проводи час добре, і я їх не гаяв. Останніми днями, кожен був як судний, де мене Господь особисто буде судити за всі мої гріхи, особливо за мої всі самовбивчі помисли та те що всіх задовбую якось хернею. Час вихідних тікав не залишаючи і сліду. Три шалені дні, три дні перед смертю, хоч і вона метафорична. Повні адреналіну в крові та болю в ногах. Це наповнювало життя сенсом, що не все марно, що я вартий всіх його дарів, які воно щедро роздає охочим боротися за них. Але воно дає свої дари лише тим хто зможе вижити в ці судні дні, чия душа та тіло достатньо сильні, щоб бігти марафон до пошт чи автостанцій, прощати привидів минулого в їхньому заточені, не мати страху перед невідомою ніччю та щоб жити це життя.

*** Поділля ***

“Поділля”. Скільки всього в цій назві. Не диво що саме тут був цей магазин. Близько гуртожиток та жилі будівлі. Місце для тих хто не хотів далеко іти за продуктами чи чимось іншим. І через це під його стінами, під його тентами, за його столиками були різні люди, але які найчастіше там пили. Так і було зі мною також. Якось після роботи ми з моєю колегою вирішили що не погано було б випити пива. Взявши дві банки темного “Львівського” та пачку солонючих анчоусів в “Форі”, подумавши що просто так пити буде не культурно, пішли в

пошуках кращого місця. Дорога та моє відчуття що там буде краще, привело нас до “Поділля”. Все там пройшло добре, пиво пішло добре разом з анчоусами, але від їхньої солі в мене ввечері був такий сушняк що начисто майже випив пляшку моршинської що купив.

З іншого що там сталося, було недавно. Не маючи паспорта, бо цнап ще не думає мені його повертати, друг взяв мені сидру та Кінг бріджа, тай ми пішли взяти бургери в місцеву забігайлівку, тай пішли до “Поділля”. З цікавого та дивного, ми прийшли на місце аварії, між гуртожитком і “Поділлям”, не знаю що саме сталося тут, але щось серйозне, але нам було байдуже, ми добре проводили вечір за бургерами. З цього всього ми говорили за дороги цього міста, в особливості що на мої спостереження що тут дороги дуже вузькі навіть по головних дорогах, тай добре, що багато місця для пішоходів. Це добре як є що робити в такому не великого місті. Як бургери закінчилися і сидр був мною випитий, змусив друга ще читати свою писанину, з того всього читання вже не було зрозуміло хто пив, а хто ні. З цього вечора залишилося одне, знайти хорошу закуску для Кінг бріджа.

*** Ще трохи про місто ***

Це індустріальне місто було на диво зеленим, багато насаджень, як то дерева, кущі та квіти, все це в літню пору добре грало не даючи померти. І так місто було хоч індустріальним, але як можливо зробленим для людей. Було зрозуміло що це все робилося за гроші основних гравців на ринку праці. І так тут уже є хоч щось, бо без цих вкладень були б тільки паршиві лавки та безхозні дерева в тому парку, в якому з гарними лавками та доглянутими деревами приємно буває почитати щось.

Тільки це все не закінчується в місті, а підприємство розповзається по районах, роблячи людям робочі місця, та вкладаючи в громади гроші для кращого благоустрою. Не було б місця де б не було руки підприємства, все тут в цьому малому індустріальному місті тримається на волі і прихильність її чинів. Все трималося на цьому, і я був частиною цього всього, навіть якщо це і мала частина моїх пригод в цьому дивному місті.

Єдине що міг зробити для цього міста, це працювати, купляти в кафешках шавуху, та поважати це місце, що воно мене прийняло в свою “сім'ю”, та дає блага для життя, як робота чи то магазини під гуртожитком, під якими так добре пити пиво.

Навколо світу

Час. От би здавалося час. Явище, яке для нас є константою і ми нікоми не мислимо його природою, заточене в годинники різних форм і розмірів. Важко його описати без самого часу, бо він є сам собі поясненням. Здається… В мене того часу тільки декілька днів, наче.

Роздуми перервало розумніння, що вже ось-ось моя зупинка. Підірвався та підійшов до виходу, сказавши водію зупинитися тут. “Еталон” з деяким скрипом зупинився перед в’їздом в село, даючи мені змогу вийти. Поки накинув рюкзак на плечі, “Еталон” встиг від’їхати та зникати за обрієм свого маршруту. На вулиці стояло підвечірнє сонце, зелене різнотрав’я буяло коло дорожної кладки. Все було як і раніше, стела з назвою села гордо стояла на вході вітаючи путників, поля засіяні різним добром шуміли від вітру, дерева так же окреслювали дорогу у село. Роззирнувшись, поглянув на сонце затуляючи його трохи рукою, яке навіть кріз сонцезахисні окуляри сліпило своїм світлом. Тепле, навіть гаряче, червневе сонце, заливало все тепло оранжевим кольором, готуючись піти за горизонт. Майже сюреалістичне місце, таке самотнє. Зібравшись з думками, я вирушив по дорозі. Час забивав думками про все та музикою з навушників. Під “Ераун зе Ворлд” ішов польовою дорогою, не сильно бажаючи з кимось спілкуватися зі знайомих.

Пил піднімався невеликим вітром та обліпдював мене зі всіх сторін, але все-таки не настільки суттєво як могло бути. Крок за кроком проходила дорога разом з музикою. Вийшовши вже на свою вулицю з дороги, вирішив іти без музики в навушниках, залишалося мало тієї дороги до місця де я міг себе почувати вдома. Зустрів мене важкий, але до біса знайомий грюкіт хвіртки. Все ще та бетонна доріжка та троянди що повільно опплітали прути паркану. Інші квіти, доглянуті з любов’ю, також буяли у власному цвіті. Нарешті. Я був вдома. Підіймаючись по бетонних сходах, мене вже зустрічав мій малий котик, що ласчився біля ніг. Одноманітний бетон, щоб був усюди, навіть на подвір’ї віддавав своє тепло. Зайшовши до будинку відчув полегшення, від цього вечора мені більше нічого і не требуло. Розпластавшись на ліжку, думав за свої справи, щось ішло добре, щось не дуже, на щось було байдуже. Але саме сьогодні мене це обходило, я вдома. Розклавши невелику торбинку з покупками та смаколиками пішов допомагати з нагальними справами. Вечірні справи, на диво, швидко пройшли навіть не помітивши їх.

У вечірньому небі гасло сонце та починали горіти перші зорі. Всі вже ішли відпочивати до хати, стомленні сьогоднішнім днем. По тому часі і роздався дзвінок.

— Алло. Привіт. Так, сьогодні все в силі, вже прийшов до хати, збираюся і їду.

Голос на тому кінці проводу ще далі розпитував за те як доїхав і взагалі день. Відносно швидко завершивши розмову, пішов збиратися. Серце прискорило свій ритм передчуваючи зустріч. Остаточно зібравшись та перекинувши сумку через плече, взяв ключі від братової “шестірки” та вийшов на вулицю. Прохолодне повітря наповнювало гарячий простір вулиці. Останні миті вечора перед ночі, залишались такими не збагненними. Мов лист паперу, що виривать з зошита. Завівши машину від тривалого сну, рушив на зустріч “пригодам” ріжучи ніч світлом фар.

Вечірня прохолода гуляла салоном через привідкрите вікно, даючи денній спеці покинути

його. Виїхавши на польову дорогу, витягнув флешку з музикою та почав гратися з магнітолою. Літери та цифри почали бігати по екранчику ознаменувавши її включення. Кілька натискань кнопок і з колонок почала грати музика, щось ніби це було “Мотор’ролла” чи можливо “Тартак”. Було якось без різниці, музика зараз була просто шумом серед безкрайньої пустки. Шумом, що не давав з’їхати з глузду. Нескінченно мала мить серед нескінченно великого життя. Хоч і нескінченності це лише ілюзії, бо завджи буде кінець, рано чи пізно. Єдине що в нас може залишитися спомини по тих митях що мали, але які безжально будуть втрачатися під дією часу. Мабуть, що єдине що залишиться це час. Після нас усіх та всіх наших дій. Єдине нескінченне, що ми можемо споглядати.
Так завджи згадуєш усе що мав колись в житті коли нічого немає поряд крім тебе та природи. За що боявся та переживав, за що радів та чим жив, що робив і чого бажав. Нічого не залишиться після нас. Все перетвориться на порох та попіл, лише питання коли. В нас є наш час і нічого більше, не варто його марнувати, ніхто більше не дасть.

І мені не варто було його марнувати.

Уже виїзджаючи з польової дороги очима шукав її по вулиці якій їхав. Одна з мало знайомих вулиць, які я так і не запам’ятав. Схожі будинки склеювалися в один силует в нічному повітрі. Темнота закутувала все в свої обійми, навіть машину, але вона відбивалася до останнього світлом фар. Накінець темнота віддала мені з своїх рук те що шукав.

“Шестріка” переможно пристала край дороги. Вийшовши, хлопнув дверцятами, швидко підходячи до неї. Обійми, яких так довго не вистачало, яких так хотілося ще хоч раз їх відчути та більше ніколи не відпускати. Не потрібно було слів чи чогось іншого. Серця вже говорили між собою шалено стукаючи в наших грудях. Долонею ніжно проходив по її спині, знав що їй це подобається.
— Ми ж нікуди не спішимо? Давай просто обійматися так.

Для нас не існувало часу. Зараз він нас огинав, протікаючи поза нашим зором, десь в темноті, де хтось рахує кожну секунду до чогось важливого. Тікання наручного годинника як зникло звідси, ніщо не заважало нам бути поруч. Ні простір, ні час, ні щось, що було в ньому.

Ніжне тепло розходилося по тілу, гарячий подих ішов по плечах. Було відчутно як її обличчя заливалося червоним від цього всього. Взявши її руки в свої поцілував в лобик і її розгублену повів їхати до наших планів.

Знов машина, знов польова дорога, але вже не сам. Не сам у цій темноті, тепер нічого боятися. Не було обтяжливої тиші, тепер вона розповідала з захпленням про справи які робила, що її очі аж сяяли. Стільки всього сталося, слухаючи її голос, радів за її успіхи, сумував за її невдачі, це все чого я хотів зараз.

Час з нею пролетів швидко, навіть не помітивши як приїхали до нашого місця. Озерце край лісу. Багато чого вперше тут сталося. Сьогодні воно мало для нас особливий подарунок, чисте як сльоза небо, повне зорей що палали своїм світлом. Дістави з машини плед, розстелив на траві. Тихий вітерець розгойдував її, непомітно шумлячи.

Разом оглядаючи зоренебо, світ здавався таким не реальним. Далекі зірки та планети, пульсари та чорні діри, астероїди та комети. Все розсипалося на долоні перед нами у височині. За зорями сузір’їв ховалося стільки таємниць та чудесь які не знають про нас.

Занадто малий проміжок часу пройшов на шкалі космічних годинників, щоб всесвіт зміг помітити нашу присутність тут. Ми самі настільки не значні, що інколи не бачимо інших у світі. Але варто хоч інколи виходити з оглушливого шуму нашого світу, у тихі простори. Світ має дуже багато прекрасних речей щоб просто їх ігнорувати. Тому я тут, і я не сам.

Останній потяг додому

Пусті вагони, жовті ліхтарі, холодний чай. Розкроєне полотно країни залізницею зі сходу на захід, півдня на південь. Десь поміж великих маршрутів по яких їдуть товарняки та пасажирські поїзди, по вінця яких забиті крамом різного ступеня доступності, всі місця яких зайняті далекими та ближніми пасажирами. По артеріях колій, потяги розносять усе життєво важливе спорядження для людей та міст. Залишаючи пустоту у вагоні та серцях подорожніх, які встигли прив’язатися до цих вагонів. Тільки по давним давно забутих шляхах все ще курсують поодинокі потяги і дрезини, водії яких не могли проміняти свій дім на великий маршрут. Від одної станції до іншої, обходячи всі містечка та села по замкненому колу, лише щоб повернутися додому, де на тебе завжди чекають.

«Останній» потяг додому відправлявся з одної з цих станцій, що вже виходили на велику залізницю, але все ще залишались в «малому» колі стацій. Міста переферії, міста на рубежі залізниць. Кінці та початки історій, що сталися тут.

Як завжди в таких історія, все відбувається під вечір, коли нікого навколо, лише пусті вулиці які сніг старається замести, але в нього не виходить. Поодинокі ліхтарі світять поміж вулиць. Деякі магазинчики все ще відкриті, але вже такі пусті. Гарячий чай зігрівав хоч трохи в цьому холоді.

Зимові поїзди це завжди щось дивне та чарівне, не виносимо важке та не виносимо важливе. Час, що змінює свій плин тут, переплітається та закручується у петлі, даючи змогу статися всіляким дивам. Як от повернення додому. Не завжди очікуєш, але завжди приходить час що потрібно відвідати свою малу батьківщину. Згадати усіх хороших, чи не дуже знайомих. Згадати все і всіх. Згадати, що тебе тут тримає. Спогади навічно в’їдаються нам у шкіру, мов дим вогнища. Залишаються з тобою, мов кров на білосніжній хустині. Дають щось, що вже ніхто не забере ні за яких обставин. Головне знати за які зі спогадів триматися. Деякі варто хоч і почестями, але варто залишити. Деякі краще взагалі не згадувати без потреби, щоб не ранити своє серце знову. Деякі варто тримати найближче до серця, щоб ні в якому разі не забути.

Потяг

Залізничний вокзал стояв у своїй красі, наскільки він міг бути за стільки років. Пусті лавки та перони, які чекали своїх людей стільки часу. Сідаючи в потяг, нічого навіть не очікував, бо вагони були пусті. Навіть попри це поїзди їздили, везучи лічених пасажирів. Дорога — це завжди довго й нудно, але цим і чарівно. Вдосталь часу на власні думки та переживання. На обдумування всіх життєво важливих рішень. На всі дії та бездіяльність, що ми робимо за своє життя.

Та не завжди виходить бути з цими переживаннями наодинці, і в хід іде музика чи навіть книги, якщо на них вистачає уваги. Мені вже остогидла музика, яку я мав, і вирішив просто сидіти та думати про свої переживання, які так повільно підповзають за нами.

На одній із наступних станцій у вагон зайшла дівчина. Легко заскочила до вагона, ніби чекаючи, що її тут будуть вітати.

— Пустувато тут, — сказала, явно чекаючи більше людей.

— Схоже, всім не до цього: всі осіли по домівках, — сказав, намагаючись підтримати діалог. — Та й я так був, але життя змушує їхати вперше цими пустими станціями.

— Хех, вдвох виходить, що вперше їдемо, — вона пройшла по вагону ближче до мене.

— Мабуть, — сказав, маючи якусь невпевненість усередині.

— До речі, куди їдеш? — запитала супутниця. — Дорога довга, встигнемо поговорити.

Не дуже хотів з кимось говорити, але відповів: — На Козятин, а далі вибиратимусь на Вінницю. Ну а ти куди?

— Також на Козятин та Вінницю.

— До речі, як тебе звати?

— Вікторія.

— Матвій, будемо знайомі.

Нова знайома сіла близько коло мене. Від неї приємно пахло солодким вином та паленим тютюном. Її темні коси були заплетені в дві короткі косички, що торкалися її плечей. Її щира посмішка ніби говорила: «ти можеш мені довіритися». Та її очі бачили усе, що ти мав на душі.

— То ж потяг на Вінницю їде аж зранку, то де ти плануєш ночувати? — сказала Вікторія, поправляючи свої дві косички.

— В тому проблема, що ніде; схоже, буду просто шастати по місту до самого ранку.

— Виглядає не дуже хорошою ідеєю. А справді кращих немає?

— На превеликий жаль, немає.

Вона втратила свою теплу посмішку, на зміну якій прийшло співчуття простому перехожому. Після цієї розмови деякий час ми просто мовчали. Ніхто не наважувався порушити тишу, ніби в ній є щось небезпечне.

Вікторія вирішила порушити цю тишу та дістала з кишені пачку цигарок.

— Будеш? — запитала, протягуючи одну цигарку.

— Все-таки відмовлюсь. Та й не курю я, — сказав, дивлячись на її руки, що тримали її.

— Добре тоді. — Вона підпалила одну та видихнула дим у вікно.

— Це законно? — збентежено відповів я.

— Навряд, але курити хочеться, — майже артистично відповіла, дещо відводячи погляд від мене.

Чи їй було за це соромно, чи просто не любила дивитися на когось, коли курить.

— І все-таки вибач, що я тут курю. Я перед цим не подумала про тебе.

— Нічого страшного, я трохи далі сяду.

— Просто життя грає як м’ячем у футбол, і вже не могла просто почекати кінцевої, не запаливши цигарки.

— Все добре, я тебе розумію, — і просто поклав їй руку на плече.

Її лице пожвавішало, і на ньому знову з’явилась посмішка.

Решту подорожі ми розмовляли про все, що турбує та не дає спокою. Від малих проблем до життєвих негараздів, що завжди є на нашому шляху.

І ось остання зупинка нашої короткої подорожі.

— Виходимо уже? — зі сумом запитала Вікторія.

— На жаль, наша подорож закінчилася, тому пора виходити.

Вечірній вокзал був не надто людним, як і сам вагон, у якому ми їхали. Сяяли вечірні вогні дешевих кафе та інших забігайлівок.

— То ти вже будеш іти? — запитав, наважившись порушити вечірню тишу.

— Так, — відповіла вона, опустивши очі, — я переночую в тітки. Та й час уже пізній, тому мабуть піду.

— Добре тоді. Бувай. Надіюсь, зустрінемось завтра зранку. Ти ж також на перший сідаєш?

— Так, тому ми поїдемо разом, — уже з надією сказала дівчина. Її посмішка знову засяяла на лиці.

— І ось ще: давай я напишу тобі свій номер, будеш дзвонити, якщо що.

— Добре. Ось пиши, — вона дістала блокнот та ручку.

Швидко записавши свій номер, вона швидко начеркала свого на моєму листочку, і все ж ми розійшлися. Її шляху я не знав. А я просто бродив містом, шукаючи якийсь цілодобовий магазин, щоб трохи скупитися та, можливо, трохи там посидіти цієї ночі.

Знайшовши його, мій список покупок був не дуже великий: пів хлібини, пара сосисок,

енергетик. Цього повинно було вистачити на ніч, а далі знову дорога.

Ніч проходила дивно. Ходив від одного до іншого цілодобового. Уникати людей на вулиці. Коли набридло, повернувся до залізничного та просто ліг на лавці спати. Снилося, як я бігав з ланцюговим мечем по поїзду, шукаючи «гречку», а також різав людей, які читають книжки російською. Дивні бувають сни, але не суть, настав час їхати далі — на Вінницю. Почав ранок з бутербродів із дешевих сосисок, що лишилися з ночі, та енергетика. Нічого особливого, але було щось у цьому притягальне. Від мого сніданку мене відволік дзвінок.

— Алло, це Вікторія. Я скоро підійду до станції, та разом поїдемо на Вінницю.

— Добре, — хоч і тіло було втомлене від нічних походеньок, але почувався щасливим.

Кожна хвилина очікування давалась важко, але вони вартували того.

Прийшовши, Вікторія легко обійняла мене, як роблять старих друзів.

— Я тобі ось взяла теплий перекус та чаю, — сказала дещо соромлячись. — Я не могла просто проігнорувати, що ти цілу ніч так сидів, і вирішила взяти щось.

— Велике дякую, — мої очі світились від щастя. — Виглядає дуже смачно.

— Так. Я старалася… — тихо промовила вона.

Тепла їжа збадьорила краще, ніж енергетик, і тепер було повно сил продовжувати подорож.

У поїзді говорили вже мало, більше мовчали. Але це мовчання було повне розуміння і без слів. І більше нічого не треба було. Тільки трохи сну. Так і заснув у неї на плечі, поки поїзд віз нас до місця призначення.